

AY TENLİ KIZ

Ayten, perdenin arasından içeriye süzülüp, yüzüne vuran güneş ışıklarıyla uyandı. Doğrularak yatağının karşısındaki aynadan kendine baktı. Bembeyaz tenini kıpkırmızı yapan güneş sanki onunla dalga geçiyor gibi ışıldıyordu. Beyaz denilebilecek kadar açık sarı saçları dağılmıştı. Ayağa kalkıp perdesini kapattı. Cildi kıpkırmızı olmuştu. Her zaman yaptığı gibi porselen beyazı cildine güneş kremi bolca sürdü. Teni ve saçları gibi beyaz bir pantolon ve beyaz bir tişört giyip alt kata indi. Annesinin yaptığı tostunu yedi ve şemsiyesini yanına alıp güneş gözlüğünü de takarak evden çıktı. Dışarıya ilk adımını yavaşça atıp şemsiyesini açtı. Ayten bir albinoydu. Ay kadar beyaz bir teni olduğu için ailesi ilk doğduğunda ona Ayten ismini vermişti. Ayten aynı şeyleri her gün yaşamayı istemiyordu artık. Onu mutsuz gören herkes ona çok güzel olduğunu, herkesin sarı saçlı ve gri gözlü olmak istediğini söylüyordu. Özellikle bazıları “Keşke ben de senin gibi albino olsam. Çok güzel bir dış görünüşüm olurdu. Çok farklı ve güzel duruyor.” gibi cümleler söylediklerinde Ayten iyice sinirlenirdi. En sevmediği şey birinin ona keşke senin yerinde olsam demesi olurdu. Onun için renkli gözlere, güzel saçlara, açık bir tene sahip olmanın, daha doğrusu dış görünüşün hiçbir önemi yoktu. İnsanların asla dışına değil, içine bakardı hep. Her gün, ten rengi yüzünden güneş kremi sürmekten ve güneşe çıkmamaktan, gözleri yüzünden sürekli güneş gözlüğü takmaktan ya da şemsiye kullanmaktan daha iyi diye düşünürdü hep. Onun için en önemlisi bir insanın kalbinin saflığı ve temizliğiydi. Bazen bir martı olmak isterdi, martı olup buralardan uçup gitmek, her şeyden ve herkesten uzaklaşmak. Küçükken ona büyüyünce ne olacaksın denildiğinde o hep martı olmak isterdi. Yolda yürürken bir anda aklına geldi. Küçükken düşündüğü bu düşünce... Hala aynı mı düşünüyordu? Artık büyümüş, 15 yaşına gelmişti. O ne olursa olsun buradaydı ve değişmezdi. Tanrı onu öyle yaratmıştı ve şu an yapabileceği tek şey hayatını sürdürmek ve kendine iyi bakmak, dikkatli olmaktı. O an kararını verdi ve hayır burada kalacaktı. Yürürken bu yoldan her geçtiğinde gördüğü o beyaz kelebeği tekrar gördü. Bir an onu kendine benzetti ama sadece rengi açısından benzetmedi. Fazla ömrü var gibi durmuyordu ama ne olursa olsun o kelebeğin de içinin en az kendi içi kadar saf temiz ve iyi niyetli olduğunu anlayabiliyordu.

-Luna-